

בע"א (חדרה) 44697-12-13 - רוז אגבאריה נ' עיריית חדרה

בית משפט לעניינים מקומיים בחדרה

בע"א 44697-12-13 אגבאריה נ' עיריית חדרה
תיק חיצוני:

בפני כב' השופטת טל תדמור-זמיר

מבקשת
נגד
רוז אגבאריה

משיבה
עיריית חדרה

החלטה

בפניי בקשה לביטול 3 דו"חות חניה: דו"ח מס' 22502967 מיום 2.12.04; דו"ח מס' 13577267 מיום 16.2.03; דו"ח מס' 25451360 מיום 10.6.05 (להלן: "**הדו"חות**") שניתנו למבקשת בתחום שיפוטה של המשיבה.

טענות הצדדים

המבקשת טוענת כי מעולם לא קיבלה הדו"חות ואך ביום 19.11.13 נודע לה לראשונה אודותיהם, עת הגיעו לביתה מעקלים וביקשו להוציא מיטלטלין מדירתה. באותן נסיבות שילמה המבקשת למעקלים את סכום החוב בסך של 6,610 ₪ "תחת מחאה", ועתה מבקשת היא להשיב הסכום לידיה בשל התיישנות העבירה.

לטענת המשיבה היא שלחה למבקשת הודעת תשלום הקנס בגין הדו"חות בדואר רשום במועד הקבוע בחוק (נספח ב' לתגובה) ולכן יש לראות את המבקשת כאילו הורשעה ונגזר עליה הקנס, מאחר וחלפו המועדים הקצובים בחוק להגשת בקשה להישפט והמבקשת לא העלתה כל טעם לאיחור בהגשת בקשתה.

המשיבה אף צרפה לתגובתה אישורי מסירה אישית (נספח ג' לתגובה) וכן אישורי משלוח דברי דואר רשום (חלק מנספח ב' לתגובה) וטענה כי משכך, יש לדחות את טענת התיישנות העבירה.

כן טוענת המשיבה כי אין בנסיבות המקרה משום נסיבות חריגות המצדיקות קיום דין במעמד הצדדים ויש לדחות את הבקשה.

דין

לאחר שעיינתי בבקשה ובתגובה לה סבורה אני כי דין הבקשה להידחות ואנמק.

הדו"חות מושא הבקשה ניתנו למבקשת בשנים 2003-2005 והמועד להישפט בגינם חלף זה מכבר.

סעיף 229 (ח2) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב-1982 (להלן: "**החסד"פ**") קובע כי במידה ולא הוגשה בקשה להישפט במועדים הקצובים בחוק יראו את הנאשם כמי שהורשע בבית המשפט ונגזר עליו הקנס הנקוב בהודעת תשלום הקנס.

עיון בנספח ג' לתגובת המשיבה ביחד עם נספח א' לתגובה, מעלה כי המשיבה המציאה למבקשת דרישות תשלום בגין הדו"חות במסירה אישית.

דו"ח מס' 13577267 מיום 16.2.03 נמסר במסירה אישית למיופה כוחה של המבקשת ביום 4.12.08 וביום 31.12.08 נמסר פעם נוספת למבקשת עצמה במסירה אישית.

דו"ח מס' 22502967 מיום 2.12.04 נמסר במסירה אישית למיופה של המבקשת ביום 28.2.07.

דו"ח מס' 25451360 מיום 10.6.05 נמסר במסירה אישית למבקשת ביום 14.8.06.

סעיף 230 לחסד"פ קובע כי "בית המשפט רשאי, לקיים את המשפט גם אם אותו אדם ביקש להישפט באיחור, ובלבד שהתקיימו התנאים האמורים בסעיף 229(ה), בשינויים המחויבים, או מנימוקים מיוחדים אחרים שיפרט בהחלטתו".

שבתי ועיינתי בבקשת המבקשת בנסותי למצוא תשובה לשאלה מדוע ישבה המבקשת בחיבוק ידיים מאז שנת 2008, לכל המאוחר, אולם לא מצאתי כל טעם או הסבר לשאלה האמורה. נשאלת השאלה מדוע לא פנתה כבר אז לבית המשפט בבקשות מתאימות?

באשר למועד הגשת בקשה להישפט, יפים דברי כב' הש' ג'ובראן ברע"פ 11165/08 **אריה שורשי נ' עיריית תל - אביב - אגף החניה** (2.6.09):

"כפי שעמד על כך בית המשפט לעניינים מקומיים, המבקש לא השכיל להגיש את בקשתו להישפט במועדים שנקבעו לכך בחוק, ולא העלה נימוק כלשהו אשר הצדיק חריגה מהכלל ודין בטענותיו לגופן, לפי סעיף 230 לחוק סדר הדין הפלילי. (....) משפנה לבית המשפט כשלוש שנים לאחר פקיעת המועד שנקבע לכך בחוק, ומשהפך פסק דינו לחלוט, לא מצאתי פגם בהחלטת בית המשפט לעניינים מקומיים, אשר אושרה על ידי בית המשפט המחוזי, כי אין מקום לקבל את בקשתו להארכת מועד להגשת בקשה למתן רשות להישפט".

וכן דבריו ברע"פ 329/10 סדגר נ' מ"י (27.1.10):

"עסקינן בעבירה מסוג "ברירת משפט". על כן יש להראות כי האיחור בהגשת הבקשה להישפט נובע מסיבות סבירות, שכן הנחת היסוד של המחוקק בעבירות מסוג זה היא כי הנאשם כלל אינו מעוניין להישפט בגין מעשיו. שונה מצב זה ממקרה בו לנאשם זכות להישפט מלכתחילה, כברירת מחדל, וניתן פסק דין בהיעדרו, שאז ישנו מקום לשקול ביתר שאת אם ישנו מקום לבטל את הרשעתו (ראו רע"פ 1260/09 סעיד נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 2.6.2009)). לפי סעיף 230 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 בית המשפט רשאי, לקיים את המשפט גם אם הנאשם ביקש להישפט באיחור, ובלבד שקיימים נימוקים מיוחדים שיפורטו בהחלטה. הדרישה לנימוקים מיוחדים אינה בגדר סרח עודף מילולי מיותר; היא באה להקנות להחלטה להתיר שפיטה באיחור, הצדקה מהותית. דרישה זו לנימוקים מיוחדים מצמצמת את שיקול דעת בית המשפט, וזאת על מנת לא לפגוע בתכליות המיוחדות העומדות בבסיס קיומם של סדרי הדין המיוחדים בעבירות מסוג "ברירת משפט". אכן לכל אדם הזכות ליומו בבית המשפט, ואולם זכות זו אינה מוחלטת ומולה עומדים זכויות ואינטרסים נוגדים. מתן אפשרות במקרים מסוימים להרשיע אדם בהיעדרו או למנוע ממנו להישפט במקרים מסוימים משקפת את "האיזון אותו קבע המחוקק בין זכותו של הנאשם לנכוח במשפטו לבין הצורך בניהול יעיל של ההליך המשפטי" (ע"פ 4808/08 מדינת ישראל נ' מנחם (טרם פורסם, 6.1.2009)).

כן ראו ע"פ 4808/08 מדינת ישראל נ' שרון מנחם (6.1.09) שם שב בית המשפט העליון על ההלכה שנקבעה ברע"פ 9142/01 איטליא נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(6) 793 בציינו:

"נחזור, אפוא ונדגיש כי בקשה לביטול פסק דין אין להגיש באופן סתמי וללא ביסוס הטענות המועלות בה. כפי שנקבע בעניין איטליא על המבקש להעלות בבקשתו לביטול פסק הדין את כל טענותיו, כולל אסמכתאות להן ותצהיר מטעמו התומך בבקשתו, ככל הנדרש. בית המשפט המעיין בבקשת הביטול מוסמך לדחותה על סמך האמור בה בלבד; כך יעשה בוודאי אם הטענות אינן מאומתות והבקשה אינה מגלה עילה לביטול פסק הדין. בית המשפט מוסמך גם לבקש את תגובת המדינה לבקשה, אם ראה צורך בכך, ובנסיבות מתאימות

וחרירות אף יזמן את הצדדים לדיון בבקשה אם יראה לנכון".

באשר לטענות המבקשת לפיהן המשיבה לא נקטה בהליכים לגביית החוב וכן טענות בהתייחס לגובה החוב, הרי שטענות אלה נוגעות להתיישנות הקנס ומשכך אינן במסגרת סמכותו העניינית של בית משפט זה (ראה לעניין זה ע"פ 3482/99 אריה פסי נ' מדינת ישראל (16.12.99)).

כי כך, ומשהמבקשת לא הסבירה השיהוי בפנייתה לבית המשפט, אני דוחה הבקשה.

המזכירות תמציא ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, כ"ב שבט תשע"ד, 23 ינואר 2014,
בהעדר הצדדים.